

## Chương thứ 56

## HOẠT NÁO VÕ LÂM

**T**hiếu Hoa nằm thiếp trên tràng kỷ, Lại Xương Uy đi tới đi lui, thỉnh thoảng lão lại dừng bước nhìn chàng, lắc đầu nói:

- Làm sao bây giờ ?

Bội Bội dùng khăn lau mặt Thiếu Hoa. Thỉnh thoảng nàng lại nắc nhen một tiếng.

Xương Uy lầu bầu nói:

- Trước khi thiếp đi, lão đệ nói, phải bằng mọi giá Hoàng lão đệ phải sống ! Chúng ta phải làm cách nào bây giờ ?

Phương Phương lần chiếc ghế đặc chủng đến bên Thiếu Hoa. Nàng nhìn, rồi từ từ nắm lấy tay Thiếu Hoa. Mắt Phương Phương nhắm lại. Tất cả những gì xảy ra cho Thiếu Hoa tái hiện lại trong thần thức của nàng.

Mồ hôi rịn ra trán Phương Phương.

Nàng buông tay Thiếu Hoa.

Xương Uy vồn vã hỏi Phương Phương:

- Phương Phương, cô nương có cách gì cứu Thiếu Hoa không ?

Phương Phương buông tiếng thở dài nói:

- Thiếu Hoa huynh trúng phải kỳ độc của một độc nhân ! Độc nhân hạ độc thì khó có người nào giải được độc ! Nhưng trước đây Phương Phương có biết một thứ thần dược có thể giải được bách độc.

Xương Uy rít rít nói:

- Cô nương, thần dược đó ở đâu ? Dù ở bất cứ đâu, Lại Xương Uy cũng sẽ tìm cách đem về cứu Thiếu Hoa !

Phương Phương nghiêm giọng nói:

- Nếu chờ Lại Xương Uy trại chủ quay về, Phương Phương e rằng không kịp cứu Thiếu Hoa !

- Thế làm sao bây giờ ?

- Phương Phương và mọi người sẽ đưa Thiếu Hoa đến đó !

- Phương Phương nói đi...đó là đâu ?

- Trên Vu Sơn, trong động Ngũ Lão !

Xương Uy trang trọng nói:

- Chúng ta lên đường ngay, đến Vu Sơn, mọi người chuẩn bị nhanh lên !

Hảo Hảo từ ngoài chạy vào:

- Tỷ tỷ, người ta kéo đến đây đông lắm !

Xương Uy hỏi:

- Nha đầu, người nói ai kéo đến ?

- Tiểu tỷ cũng không biết, nhưng họ đã xông vào rồi !

Xương Uy lâu bà nói:

- Bọn nào đến đây nhỉ ? Bộ chúng không biết trại chủ Lĩnh Cương trại Bạch Đầu sơn đang ở đây sao ?

Xương Uy vừa nói dứt câu thì tiếng cười khàn khàn của Cuồng tà Du Hạo Nhiên cất lên. Lão vừa cười vừa nói:

- Trại chủ lục lâm Lại Xương Uy là cái thứ ôn dịch nào mà có thể ngăn được Cuồng tà Du Hạo Nhiên này chứ ?

Du Hạo Nhiên vừa nói vừa đẩy cửa bước vào.

Xương Uy, Bội Bội và Phương Phương đồng loạt dàn hàng ngang ánh ngữ chặn Du Hạo Nhiên lại.

Du Hạo Nhiên nhìn ba người nói:

- Một gã trại chủ Lĩnh Cương trại lục lâm thảo khấu, một nha đầu phé nhân, một nha đầu trông như tiểu thư khuê các và một tiểu nha đầu tóc còn chưa mọc hết có thể chặn Cuồng tà Du Hạo Nhiên này được sao ?

Bội Bội ôm quyền nói:

- Tiền bối, chúng tôi không có ý gây hấn với tiền bối, chẳng hay tiền bối đến đây có chuyện gì ?

- Có chuyện gì à ?

Du Hạo Nhiên chỉ Thiếu Hoa:

- Lão phu đến vì cái gã Thiếu Hoa đó đó !

Bội Bội cau mày nói:

- Du tiền bối, hiện thời Thiếu Hoa huynh đang lâm trọng bệnh, không thể bồi tiếp tiền bối được ! Nếu như tiền bối muốn gặp huynh ấy hãy đợi khi nào huynh ấy tỉnh lại đã !

- Cuồng tà Du Hạo Nhiên mà đợi gã hủ ? Lão phu không nói nhiều nữa ! Nếu các ngươi muốn sống thì hãy giao hãn cho lão phu ! Nếu như không muốn giao hãn thì phải giao huyết châu và những viên thần châu mà tiêu tử thúy kia đoạt được cho lão phu !

Bội Bội nhìn sang Xương Uy.

Xương Uy nói:

- Hóa ra lão đến đây chủ đích để đoạt ngọc châu của thiếu gia ! Lão cuồng muốn đoạt thì ít ra cũng hỏi qua Lại Xương Uy này chứ ?

Xương Uy vừa nói vừa lòn tay ra sau lưng rút thanh khoái đao. Lão lại nói:

- Lâu lắm rồi chưa đụng đến đao pháp, cũng ngứa tay ngứa chân lắm rồi !

Cuồng tà Du Hạo Nhiên cười khẩy rồi nói:

- Một tên lục lâm như ngươi mà cũng đòi giao thủ với ta à ?

Cuồng tà Du Hạo Nhiên vừa toan động thủ thì Thanh Tịnh và Thanh Hư bước vào. Theo sau hai người đó là ba vị đạo sĩ nữa.

Phương Phương thấy những vị đạo trưởng Võ Đang liền nói:

- Chư vị đạo trưởng đến đây cũng vì huyết châu của Thiếu Hoa huynh ?

Thanh Tịnh đạo trưởng nói:

- Không sai, chúng bản đạo đến vì muốn lấy lại chuyển luân thần châu !  
Bội Bội bối rối. Nàng nhìn Phương Phương nghĩ thầm:

- Bao nhiêu người đến đây chỉ nhằm mục đích đoạt chuyển luân thần châu của Thiếu Hoa huynh ! Xem chừng chúng ta khó lòng giữ được thần châu cho huynh ấy !

Phương Phương nhìn qua chư vị đạo sĩ Võ Đang, rồi nhìn lại Cuồng tà Du Hạo Nhiên.

Nàng ôm quyền từ tốn nói:

- Tiên bối, mạng người là quý nhất....Thiếu Hoa huynh trước khi ngất đi đã giao chuyển luân thần châu lại cho tiện nữ giữ nó. Nay chư vị tiên bối đã nhất quyết đoạt chuyển luân thần châu của Thiếu Hoa huynh....ai cũng muốn cả....tiện nữ không biết trao cho ai !

Nàng nói rồi lẩn chiếc ghế đặc chủng có hai bánh xe ra giữa. Hảo Hảo lo lắng nhìn theo Phương Phương. Ra đến bên ngoài Phương Phương mới dừng lại. Mọi người bước theo Phương Phương.

Phương Phương chỉ khoảng sân trảng phía trước mặt rồi nói:

- Chư vị, ở đây có khoảng sân trống, chư vị cứ tỷ thí với nhau ! Ai là người thắng, Phương Phương sẽ trao chuyển luân thần châu cho người đó ! Đó là cách giải quyết tốt nhất !

Phương Phương vừa nói dứt câu, Cuồng tà liền lên tiếng:

- Thế thì huyết châu và những viên kia đã thuộc về bản nhân rồi !

Du Hạo Nhiên vừa nói vừa bất ngờ quay sang vỗ thẳng một chưởng vào lưng Thanh Hư đạo trưởng.

- Bình !

Lão xuất thủ hoàn toàn bất ngờ, và lại đánh từ phía sau nên Thanh Hư gần như không kịp phản xạ, hứng trọn một chưởng của lão. Thân hình Thanh Hư đạo trưởng chẳng khác nào một cánh diều bị đẩy về phía trước. Lão đạo sĩ Võ Đang té chúi người, cày lên mặt đất, nằm duỗi dài chẳng thể nào gượng dậy nổi.

Thanh Tịnh đạo trưởng và ba vị đạo sĩ kia cùng lướt đến đỡ Thanh Hư ngồi lên. Thanh Hư rùng mình há hốc miệng phun ra một vòi máu rưới đỏ cả mặt đất rồi trút hồn ra khỏi xác.

Cuồng tà Du Hạo Nhiên chấp tay sau lưng bước ra khỏi mái hiên. Lão già là cười nói:

- Thế là một tên đạo sĩ đã đi tong...Giờ đến lão đạo sĩ thúì nào muốn lấy chuyển luân thần châu cứ tiếp bước theo gã đạo sĩ thúì kia !

Thanh Tịnh và ba vị đạo sĩ còn lại đỏ mặt. Cái chết của Thanh Hư bởi tay Cuồng tà Du Hạo Nhiên khiến cả bốn người đều tức giận đến biến sắc.

Thanh Tịnh đạo trưởng rút trường kiếm, khe khẽ nói:

- Lão ma đầu đánh lén Thanh Hư sư đệ của bản đạo đâu phải là quang minh chính đại !

Cuồng tà khoát tay đáp lời Thanh Tịnh bằng chất giọng rất dửng dưng:

- Từ trước đến nay, bốn nhân có bao giờ tự cho mình là kẻ quang minh chính đại đâu ! Điều gì cần thì bốn nhân làm thôi ! Còn bọn đạo sĩ thúi các ngươi quang minh chính đại lắm ư ?

Lão cười khẩy rồi nói tiếp:

- Xem cái bản mặt quang minh chính đại của bọn đạo sĩ thúi các ngươi kìa, vừa mới nghe tiểu tử Hoàng Thiệu Hoa bị trúng độc công gần chết liền mò đến ngay ! Có quang minh chính đại không nhỉ ? Thà như bốn nhân thì chẳng ai nói làm gì, dù sao bốn nhân cũng là tà nhân, còn bọn đạo sĩ các ngươi lúc nào cũng tự cho là quang minh chính đại nhưng lại chẳng có gì đáng để bốn nhân gọi là quang minh chính đại !

Lão vuốt chòm râu nhướn mày nói tiếp:

- Nếu là người quang minh chính đại, bọn đạo sĩ các ngươi mau rời khỏi chỗ này cũng còn kịp đó !

Cuồng tà Du Hạo Nhiên thốt ra câu này, sắc diện của bốn vị đạo sĩ Võ Đang càng đỏ hơn. Thanh Tịnh đạo trưởng rít giọng nói:

- Trước khi bản đạo rời khỏi đây thì lão phải trả mạng của Thanh Hư sư đệ cho bản đạo !

Nói dứt câu, Thanh Tịnh đạo trưởng múa tít trường kiếm xông thẳng đến Cuồng tà Du Hạo Nhiên. Lão chớp động kiếm chiêu, tạo ra những đóa hoa kiếm chia làm ba hướng công thượng, trung và hạ tập kích Du Hạo Nhiên.

Cuồng tà Du Hạo Nhiên thủ chiêu dùng song chưởng vừa gạt đỡ những chiêu kiếm của Thanh Tịnh đạo trưởng vừa nói:

- Lão đạo sĩ thúi, mau về nói với Thái Ất chân nhân đến đây may ra còn giữ được thể diện của Võ Đang, chứ cỡ như lão thì chẳng làm gì được bốn nhân đâu !

Lão vừa nói vừa lách mình qua trái nửa bộ, điểm chỉ vào sóng kiếm của Thanh Tịnh đạo trưởng.

Chỉ pháp của lão đánh bật thanh trường kiếm của Thanh Tịnh qua bên, đồng thời tả thủ thì vỗ tới đan điền đối phương một chưởng với tám thành lực đạo.

Cách ứng phó linh hoạt của Cuồng tà khiến Thanh Tịnh đạo trưởng gần như lúng túng, mà rối loạn chiêu pháp. Thanh Tịnh đạo trưởng buộc phải thoái bộ về sau để né tránh chưởng công của đối phương. Vị đạo sĩ Võ Đang vừa thoái bộ vừa toan biến chiêu thì đã nhận trọn một cước của Du Hạo Nhiên vào ngay ngực.

Thanh Tịnh đạo trưởng vắng ra, rơi xuống ngay bên cạnh Thanh Hư đạo trưởng. Thanh Tịnh đạo trưởng chẳng thể nào gượng đứng dậy nổi. Lão rùng mình, ôm ngực, khoé miệng rỉ máu tươi.

Cuồng tà Du Hạo Nhiên nói:

- Còn tên đạo sĩ thúi nào muốn tranh đoạt với bốn nhân không ?

Ba vị đạo sĩ còn lại lưỡng lự nhìn Thanh Tịnh. Thanh Tịnh đạo trưởng thở hắt ra một cái. Lão nhìn Du Hạo Nhiên nói:

- Cuồng tà, Võ Đang sẽ tìm lão !

Thanh Tịnh đạo trưởng gượng đứng lên nói:

- Chúng ta đi !

Hai vị đạo sĩ xóc xác Thanh Hư đạo trưởng. Các đạo sĩ Võ Đang vừa dậm bước thì Du Hạo Nhiên lắc vai, thi triển khinh công lướt qua đầu họ.

Lão chặn đường Thanh Tịnh và ba vị đạo sĩ kia lại. Cuồng tà nói:

- Bọn đạo sĩ các ngươi muốn đến thì đến, muốn đi thì đi sao ? Các ngươi muốn đi thì cũng phải hỏi xem bốn nhân có cho phép đi hay không chứ ? Bọn đạo sĩ các ngươi ngang nhiên đi mà chẳng hỏi xem bốn nhân có cho đi hay không thì bốn nhân đâu còn là Cuồng tà nữa !

Thanh Tịnh đạo trưởng quắc mắt quát:

- Chư huynh đệ, chúng ta cùng xông lên !

Bỏ xác Thanh Hư xuống đất, cả bốn vị đạo sĩ đồng loạt tuốt kiếm xông đến Cuồng tà

Cuồng tà Du Hạo Nhiên cười khẩy nói:

- Có thể chứ !

Lão vừa nói vừa phát tác Vô Minh chỉ. Từ đầu những ngón chỉ pháp, mười đạo chỉ khí phát ra tợ mười lưỡi sét bổ thẳng về phía bốn vị đạo sĩ Võ Đang phái.

- Âm !

Thanh Tịnh lẫn ba người kia bị Vô Minh chỉ hất ngược trở lại ngã sòng soài dước đất. Bả vai Thanh Tịnh bị khoét một lỗ sâu hoắm, máu tuôn ra xối xả. Hai người thì bị Vô Minh chỉ xuyên thủng yết hầu, người thứ ba thì bị thủng đan điền, ngổn bệt xuống đất chẳng sao gượng đứng được.

Du Hạo Nhiên bước đến hai bộ nói:

- Bốn nhân một khi xuất thủ giết người thì giết cho bằng được. Khi nào bốn nhân tha thì mới được sống thôi, nhưng từ trước đến nay bốn nhân không biết tha cho ai bao giờ !

Lão vừa nói vừa dựng song chưởng qua khỏi đầu.

- Bốn nhân cho bọn đạo sĩ thú vị các ngươi về cõi tiên đây !

Lời dứt thì Vô Minh chỉ lại xuất hiện. Năm đạo Vô Minh chỉ hướng vào Thanh Tịnh, năm đạo còn lại hướng vào vị đạo trưởng bị thủng đan điền.

- Âm...

Ngực của Thanh Tịnh bị thủng toang hoác, vị đạo sĩ kia cũng vậy. Cả hai bị quăng đi, va lưng xuống đất nằm bất động.

Giết xong chúng đạo sĩ Võ Đang, Du Hạo Nhiên nhìn lại Phương Phương:

- Nha đầu, ngươi thấy thành tích của bốn nhân như thế nào ? Ta thắng rồi chứ ?

Lão chìa tay tới trước, nói:

- Nha đầu còn chờ gì nữa mà chưa giao chuyển luân thần châu cho bốn nhân ?

Lão vừa nói dứt câu thì bất thành linh từ trên không một bóng người lướt xuống như tiên nữ. Kẻ đến chẳng ai khác mà chính là Uyên Ương Hồ Điệp Mã Trân Trân.

Nàng ta trụ thân ngay trước mặt Du Hạo Nhiên.

Lão tròn mắt nhìn Mã Trân Trân:

- Sao lại là nàng ?

- Lão lạ lắm ư ?

- Ta tưởng nàng đã chết rồi chứ ? Tưởng đâu nàng đã bị Vô Vi phái trừng phạt không còn xuất hiện trên giang hồ chứ ?

Mã Trân Trân ngửa mặt cười nói:

- Nha đầu Hà Mân Trinh thì làm gì được ta chứ ! Ta giờ đây đã là Vô Vi cung chủ rồi ! Ta đến đây để tìm lão đây !

Du Hạo Nhiên neho mày hỏi:

- Nàng tìm ta để làm gì ?

Lão vuốt râu suy nghĩ rồi nói:

- Bốn nhân biết rồi, phải chăng nàng tìm bốn nhân để chấp lại tơ tình bị đứt chẳng ? Nếu thế thì tốt lắm ! Nàng đợi bốn nhân lấy lại những viên chuyển luân thần châu của tên tiểu tặc tử Hoàng Thiếu Hoa rồi sẽ cùng nàng kết tình !

Nghe lão nói, Mã Trân Trân bật cười khanh khách.

Nghe Mã Trân Trân cười, Du Hạo Nhiên buột miệng hỏi:

- Sao nàng cười ? Phải chăng nàng rất thích thú ư ?

Mã Trân Trân cắt ngang tràng tiểu ngạo dòn dã, rồi từ tốn nói:

- Uyên Ương Hồ Điệp có biết kết tình với ai đâu ! Ta cười vì thấy lão ngây ngô quá ! Lão sắp chết đến nơi rồi mà còn đòi kết tình với ta ! Thôi nhé, nếu muốn kết tình với bốn nương thì hãy đợi kiếp sau vậy ! Còn bây giờ thì bốn nương sẽ đòi lại món nợ hôm nào mà lão đã vay của bốn nương !

Uyên Ương Hồ Điệp vừa nói vừa vũ lộng song thủ. Sợi mảnh lụa xuất hiện tạo thành những vòng xoáy chung quanh nàng.

Du Hạo Nhiên vỗ tay nói:

- Nàng múa đẹp quá ! Ta thích xem nàng múa lắm !

Lời còn đọng trên hai môi của lão thì đôi mảnh lụa như hai con giao long lao thẳng đến lão.

Cuồng tà Du Hạo Nhiên xoạc chân dụng Vô Minh chỉ đón thẳng đỡ thẳng.

- Chát !

Cả hai đối thủ cùng bật lùi về sau hai bộ. Cuồng tà Du Hạo Nhiên trở mắt nhìn Mã Trân Trân. Lão nói:

- Không ngờ chỉ xa nhau chưa được bao lâu thế mà võ công của nàng đã tăng tiến như vậy !

- Không chỉ tăng tiến mà Uyên Ương Hồ Điệp còn có tình lang khác thay vào chỗ của lão !

- Ý nàng muốn nói tên tiểu tử Hoàng Thiếu Hoa đang nằm chờ chết trong kia ư ?

- Thiếu Hoa đâu còn là tình lang của bốn nương !

- Thế nàng đến đây để làm gì ? Không vì hắn thì đến đây làm gì ?

- Bốn nương có cùng mục đích với lão đây !

- Nàng cũng cần những viên chuyển luân thần châu của tiểu tử Thiếu Hoa ?

Mã Trân Trân gật đầu đáp:

- Không sai !

- Ta đến trước, vậy chuyển luân thần châu của tên tiểu tử kia thuộc về bốn nhân rồi ! Nàng đừng tranh đoạt với bốn nhân làm gì !

Du Hạo Nhiên vừa nói dứt câu thì Mã Trân Trân chớp động chiêu công. Lần này những vòng tròn do hai mảnh lụa tạo ra cuốn đến lão như đôi mãnh xà chực quần lấy thân ảnh Du Hạo Nhiên.

Du Hạo Nhiên đành giọng nói:

- Bốn nhân không dễ bắt nạt đâu !

Lão vừa nói vừa phát ra Vô Minh chỉ thì bất ngờ từ hai đầu mảnh lụa phát ra một tiếng nổ.

Cùng với tiếng nổ đó, là màn khói trắng cuốn đến trước mặt Du Hạo Nhiên.

Du Hạo Nhiên bối rối, thối bộ về sau, nhưng hai luồng khói đó nhanh hơn chụp đến mặt lão.

Lão xây xẩm mặt mày, chao đảo, ôm lấy mặt. Cuồng tà Du Hạo Nhiên nói:

Nàng dụng độc công ?

- Không sai ! Lão bây giờ chẳng khác gì Thiếu Hoa rồi !

Nàng nói dứt câu thì Quách Trụ từ ngoài tam quang thả bước chậm rãi tiến vào. Y khoanh tay nhìn Du Hạo Nhiên.

Du Hạo Nhiên lắc đầu như thể đang thấy cái gì đó trước mặt.

Quách Trụ nói:

- Du Hạo Nhiên, bốn độc chủ đến thăm nạp lão đây !

Du Hạo Nhiên quay lại hỏi:

- Ngươi là ai ?

Lão dụi mắt, rồi nói tiếp:

- Ngươi là Tây Phong độc chủ ?

- Kẻ kế thừa Tây Phong độc chủ !

Du Hạo Nhiên lắc đầu:

- Bỏn nhân không muốn làm Nhục nhân đâu ! Ta không muốn....ta không muốn....

Du Hạo Nhiên vừa nói vừa quay bộ thi triển khinh công lao vút đi như thể sợ hãi cái gì đó đang rượt đuổi sau lưng lão. Quách Trụ nhìn theo nói:

- Lão không muốn cũng phải tìm đến ta mà thôi !

Quách Trụ không màng đuổi theo Du Hạo Nhiên mà nhìn lại Phương Phương.

Sự xuất hiện của Quách Trụ khiến Phương Phương biến sắc. Nàng nghĩ thầm:

" Chính gã này đã hại Thiếu Hoa huynh "

Quách Trụ dừng bước, gằn giọng nói với Phương Phương:

- Giao tên tiểu tử thú vị Hoàng Thiếu Hoa và những viên chuyển luân thần châu ra đây !

Quách Trụ vừa thốt dứt lời thì Thiếu Hoa cũng từ trong bước ra ngoài mái hiên.

- Tại hạ đang ở đây ! Mời các hạ đến lấy !

Quách Trụ nhìn chàng bằng ánh mắt xét nét.

Quách Trụ hỏi bằng giọng ngạc nhiên:

- Ngươi chưa chết à ?

- Thiếu Hoa đứng ra đã bước qua cầu Nại Hà xuống gặp Như Băng thư thư và những người khác rồi, nhưng nghe tiếng của tôn giá nên quay lại để đối mặt một lần cuối !

Sự xuất hiện của Thiếu Hoa khiến Phương Phương hoàn toàn sửng sốt và bất ngờ. Nàng nhìn Thiếu Hoa:

- Thiếu Hoa huynh.....

Phương Phương nhận ra sắc diện Thiếu Hoa vô cùng nhợt nhạt, cùng với những nốt đỏ hiện ra khắp mặt chàng.

Quách Trụ quan sát Thiếu Hoa, rồi phá lên cười. Y vừa cười vừa nói:

- Hoàng Thiếu Hoa, ngươi đang đau đớn lắm phải không ?

- Tôn giá nói đúng, tại hạ đang rất đau đớn bởi độc công của tôn giá !

- Thế thì ngươi sao còn chưa quì xuống dâng chuyển luân thần châu để Quách mỗ ban cho ngươi giải dược, để ngươi sống quãng đời còn lại trong lốt Nhục nhân !

Thiếu Hoa nhếch môi, ôn nhu nói:

- Quách tôn giá tìm Thiếu Hoa để ban phát giải dược hay để đoạt chuyển luân thần châu và cái mạng của Thiếu Hoa ? Tôn giá đã lần lộn mục đích của mình rồi ! Nếu tôn giá không đến lấy chuyển luân thần châu và cái mạng của Thiếu Hoa thì Thiếu Hoa cũng phải đến dâng nó cho tôn giá !

Chàng nói rồi đưa dị kiêm đến trước, hướng mũi kiêm vào mặt Quách Trụ, lưng lững bước đến.

Mặc dù biết Thiếu Hoa đã bị trúng độc công của mình, nhưng Quách Trữ sao quên được cảnh khủng khiếp khi Thiếu Hoa dụng đến sát kiếm, nên y phải thôi bộ.

Thiếu Hoa bước đến thì gã lại thôi bộ. Người bước tới người thôi bộ, chẳng mấy chốc Quách Trữ đã lui đến tận ngôi tam quang của Vạn Hương lầu.

Thiếu Hoa chau mày:

- Tại hạ dâng nạp mà tôn giá không nhận à ?

Quách Trữ lưỡng lự.

Thiếu Hoa nói tiếp:

- Không nhận, tại hạ cũng phải buộc tôn giá nhận !

Lời nói của chàng như tiếng phán của tử thần đối với Quách Trữ, khiến y không sao giữ được tinh tâm. Y miễn cưỡng nói:

- Lần khác Quách mỗ sẽ đến nhận cũng không muộn !

Y nói rồi quay lưng thi triển khinh công lao ra khỏi ngôi tam quan.

Thiếu Hoa từ từ chống kiếm xuống đất. Chàng thở ra nhẹ nhẹ rồi từ từ quy chân quỳ xuống.

Mã Trân Trân nhận ra ngay tình trạng của Thiếu Hoa.

Nàng băng mình đến trước mặt chàng.

Thiếu Hoa nhìn Mã Trân Trân:

- Nàng cũng đòi mạng của Thiếu Hoa và chuyển luân thần châu ?

Mã Trân Trân lưỡng lự rồi nói:

- Thiếu Hoa, giờ ngươi đã tàn phế rồi, hãy giao chuyển luân thần châu cho ta !

- Thế cô nương có nghĩ đến hôm trên lầu thuyền của cô nương không ?

Dù sao Thiếu Hoa cũng đã giúp cô nương có được một cái mạng !

- Bồn nương không quên đâu và thậm chí còn cảm kích ngươi nhiều !

Nếu không có ngươi thì bồn nương đã chết rồi, đâu thể nào đoạt được chức vị Vô Vi cung chủ của Mẫn Trinh ! Ân là ân, khi nào Thiếu Hoa chết, bồn nương sẽ cúng tế cho ngươi ! Còn bây giờ, Thiếu Hoa đã là người vô dụng, thì hãy giao chuyển luân thần châu cho ta !

Thiếu Hoa nhìn thẳng vào mắt Mã Trân Trân:

- Xem ra cô nương xem trọng báu vật hơn nghĩa tình !

- Thiếu Hoa, hãy giao chuyển luân thần châu cho bồn nương !

Thiếu Hoa gằn giọng:

- Đến đây, những viên chuyển luân thần châu đang ở trong người Thiếu Hoa !

Mã Trân Trân cau mày:

- Thiếu Hoa, ngươi đừng buột bồn nương phải ra tay !

Thiếu Hoa lắc đầu nói:

- Ta chẳng ép buộc ai cả ! Bất cứ ai có đủ bản lĩnh thì cứ đến lấy chuyển luân thần châu !

Mã Trân Trân cau mày thét lớn:

- Vậy là ngươi đã ép buộc ta rồi !

Mã Trân Trân vừa nói vừa bắt ngờ phát động đôi mảnh lụa công đến Thiệu Hoa.

Chàng gần như không có phản ứng gì mà hứng trọn lấy chiêu công của Mã Trân Trân.

- Âm....

Thiệu Hoa bị đôi mảnh lụa đánh trước về sau nằm dài trên mặt đất. Tuy nhiên thanh dị kiếm vẫn được chàng giữ trong tay. Khoé miệng Thiệu Hoa rỉ máu.

Phương Phương thấy cảnh tượng đó, hốt hoảng quát lên:

- Dừng tay !

Mã Trân Trân không màng đến lời nói của nàng, mà lướt đến Thiệu Hoa.

Nàng toan dụng đến sát chiêu một lần nữa thì thanh dị kiếm dựng lên điểm ngay vào đúng tâm huyệt nàng.

Thiệu Hoa nghiêng răng nói:

- Thiệu Hoa đã thề phải sống, nên không thể chết bởi tay của ai được !

Nếu như cô nương giết Thiệu Hoa thì ta cùng cô nương sẽ đi chung một con thuyền !

Sắc mặt Mã Trân Trân biến sắc.

Nàng lấp bắp nói:

- Sao ngươi ương ngạnh như vậy ?

- Ta đã chọn cho mình cái đích phải đến, nếu chưa đến được cái đích đó thì không bao giờ buông kiếm !

Chàng nói dứt câu thì có tiếng phật hiệu cất lên:

- A di đà phật !

Cùng với tiếng phật hiệu đó, Pháp Thiện đại sư xuất hiện lướt thẳng đến bên chàng. Thấy Pháp Thiện đại sư, Thiệu Hoa buông một tiếng thở phào:

- Đại sư, Thiệu Hoa chỉ có thể giao những viên chuyển luân thần châu cho người !

Mã Trân Trân lùi lại. Pháp Thiện đại sư nhìn nàng cất tiếng nói:

- A di đà phật ! Mã cô nương hãy đi đi !

Mã Trân Trân lưỡng lự rồi quay bước bỏ đi.

Pháp Thiện đại sư cúi xuống đỡ Thiệu Hoa đứng lên. Vị cao tăng Thiệu Lâm nói:

- Bần tăng đưa thí chủ đi !

Pháp Thiện đại sư nói rồi toan cắp lấy Thiệu Hoa nhưng Phương Phương đã kịp thét lên:

- Đại sư....

Pháp Thiện đại sư dừng bước.

Phương Phương cố lặn chiếc ghế đến bên Pháp Thiện đại sư.

Nhìn nàng, Pháp Thiện đại sư chấp tay niệm phật hiệu:

- A di đà phật ! Tiểu cô nương có điều gì muốn nói với bản tăng ?  
 - Đại sư định đưa Thiếu Hoa huynh đi đâu ?  
 - Về Thiếu Lâm tự may ra các vị trưởng tôn có thể cứu được cho Thiếu Hoa thí chủ !

- Đại sư, tiểu nữ biết có một chỗ có thể giúp được cho Thiếu Hoa !  
 - A di đà phật ! Cô nương có thể cho lão nạp biết đó là chỗ nào ?  
 - Vu Sơn, động Ngũ Lão có dòng Thiên Nhất thần thủy !

Pháp Thiện đại sư cau mày nhìn nàng:

- Thiên Nhất thần thủy ? Sao tiểu cô nương biết dòng Thiên Nhất thần thủy ?

- Mẫu thân trước khi qua đời có nói với Phương Phương !

Pháp Thiện đại sư niệm ngay lời phật hiệu :

- A di đà phật ! Bản tăng sẽ đưa tiểu cô nương cùng đi với Thiếu Hoa !  
 - Đa tạ đại sư !

Pháp Thiện đại sư cắp lấy Phương Phương. Tay của người vừa cắp lấy Phương Phương thì Phương Phương rung mình liên tục. Mồ hôi vã ra trán nàng, sắc diện nàng tái nhợt.

Pháp Thiện đại sư hỏi:

- Tiểu cô nương bị sao vậy ?

Phương Phương lắc đầu đáp:

- Tiểu nữ không sao....đại sư mau đưa tiểu nữ và Thiếu Hoa huynh đến động Ngũ Lão trên Vu Sơn đi !

- A di đà phật !

Pháp Thiện đại sư cắp hai người, thi triển khinh công tối thượng lao vút đi. Cùng lúc đó, những người khác từ trong nhà chạy ra, nhưng nhân dạng Pháp Thiện đại sư và Thiếu Hoa cùng Phương Phương đã nhanh chóng mất hút ngoài tầm mắt mọi người.

\*\*\*

Hết chương 56